

Anonymiseret version

Oversættelse

C-30/21 – 1

Sag C-30/21

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

19. januar 2021

Forelæggende ret:

Amtsgericht Lennestadt (Tyskland)

Afgørelse af:

11. januar 2021

Sagsøger:

Nemzeti Útdíjfizetési Szolgáltató Zrt. (den nationale tjeneste for betaling af vejafgift A/S)

Sagsøgt:

NW

Amtsgericht Lennestadt

Kendelse

I sagen

Nemzeti Útdíjfizetési Szolgáltató Zrt. (den nationale tjeneste for betaling af vejafgift A/S) mod NW

har Amtsgericht Lennestadt (byretten i Lennestadt, Tyskland)

den 11. januar 2021

[udelades]

afsagt følgende kendelse:

DA

Sagen udsættes.

Retten forelægger i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde følgende præjudicielle spørgsmål for Den Europæiske Unions Domstol:

Skal artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at en retslig procedure, som iværksættes af et statsligt selskab over for en fysisk person med bopæl i en anden medlemsstat med henblik på inddrivelse af et gebyr, der har karakter af straf og er pålagt på grund af uberettiget benyttelse af en betalingspligtig vej, er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde?

Præmisser: [Org. s. 2]

Sagsøgeren er et ungarsk aktieselskab med hjemsted i Budapest og har over for sagsøgte, der er bosiddende i Tyskland, rejst krav om såkaldt erstatningsafgift (tillægsgebyr) for kørsel på det betalingspligtige motorvejsnet i Ungarn. Sagsøgerens tyske betegnelse er Nationale Mauterhebung Geschlossene Dienstleistungs-AG (NMGD AG) (den nationale tjeneste for betaling af vejafgift A/S).

A) Retsgrundlag/national ret

Den ungarske færdselslov bestemmer i § 15, stk. 1, at ministeren i en bekendtgørelse kan fastsætte, at der skal betales et gebyr for færdsel med visse køretøjer. I samme lovs § 33/A, stk. 1, bestemmes det, at der skal betales et ved særskilt lov fastsat gebyr for benyttelse af offentlige veje i en vis periode (gebyr for brug), og at der skal betales et tillægsgebyr, såfremt dette gebyr for brug ikke betales. Der henvises til det oversatte uddrag af den ungarske færdselslov [udelades], som er tilført sagsakterne.

På grundlag af denne lovhjemmel har økonomi- og trafikministeren udstedt bekendtgørelse nr. 36/2007 (III. 26.) GKM om vejafgift på motorveje, motortrafikveje og hovedveje (herefter »vejafgiftsbekendtgørelsen«). Sagsakterne er ligeledes tilført en oversættelse af denne, hvortil der henvises [udelades].

Den registrerede ejer af køretøjet hæfter for betalingen af de gebyrer, der er fastsat i vejafgiftsbekendtgørelsen. Dette fremgår direkte af den ungarske færdselslovs § 15, stk. 2.

I vejafgiftsbekendtgørelsens § 7/A, stk. 7, er fastsat, at tillægsgebyret (jf. umiddelbart nedenfor) opkræves af sagsøgeren. I henhold til

vejafgiftsbekendtgørelsens § 1 finder benyttelsen af betalingspligtige veje sted »inden for rammerne af et civilretligt forhold«.

Størrelsen af standardgebyret er fastsat i vejafgiftsbekendtgørelsens § 6. For en almindelig personbil skal der, i henhold til § 6, stk. 1[, litra] a)], kategori D1, eksempelvis betales et gebyr på 2 975,00 HUF for en uge, jf. vejafgiftsbekendtgørelsens § 6, stk. 6. Dette svarer til et gebyr på knapt 10,00 EUR. **[Org. s. 3]**

I vejafgiftsbekendtgørelsens § 7/A, stk. 1, bestemmes det, at der skal betales et tillægs- eller strafgebyr, hvis et køretøj ved en kontrol ikke har en gyldig vignette.

Størrelsen af dette strafgebyr er fastsat i vejafgiftsbekendtgørelsens § 7/A, stk. 10, sammenholdt med bekendtgørelsens bilag 1, nr. 1. Ved betaling inden for 60 dage efter modtagelsen af et betalingspåkrav andrager strafgebyret 14 875,00 HUF, omregnet knapt 50,00 EUR. Finder betaling ikke sted inden for 60 dage efter modtagelsen af betalingspåkravet, forhøjes strafgebyret til 59 500,00 HUF, omregnet godt 190,00 EUR.

B) Inddrivelse af tillægsgebyrerne

Sagsøgeren har overdraget opgaven med og bemyndigelsen til at identificere køretøjer, der er indregistreret i Tyskland og berørt af tillægsgebyret, henholdsvis ejerne af disse køretøjer og at inddrive erstatningsafgiften til Ungarische Autobahn Inkasso GmbH (herefter »UAI GmbH«) med hjemsted i Eggenfelden.

Grundlaget for UAI GmbH's efterforskning er fotos af de pågældende nummerplader optaget med et elektronisk system, med hvilke de pågældende køretøjers formodede overtrædelser af reglerne for vejafgift konstateres. På grundlag af nummerpladerne indhenter UAI GmbH en ejeroplysning og fremsender herefter i reglen den første rykker lydende på det normale strafgebyr på 14 875,00 HUF. Værdien heraf i euro varierer afhængigt af vekselkursen.

Foruden selve erstatningsafgiften rejses der samtidig krav om de inkassogebyrer, der er påløbet hos UAI GmbH. Endvidere pålægges debitoren de afholdte gebyrer for indhentning af ejeroplysninger.

Finder betaling ikke sted efter den første rykkerskrivelse, opkræves der ved yderligere rykkerskrivelser det forhøjede strafgebyr på 59 500,00 HUF. Her varierer værdien i euro ligeledes afhængigt af vekselkursen.

C) Det omtvistede krav

Sagsøgte er ejer af køretøjet med det tyske indregistreringsnummer [udelades]. I dette køretøj kørte sagsøgte den 19. december 2019 kl. 23:24 i Ungarn i al fald i

kort tid på en afgiftspligtig vej, inden han efter ca. 15-20 km købte en elektronisk afgiftsvignette på en tankstation. **[Org. s. 4]**

Ved rykkerskrivelse af 10. marts 2020 [udelades] fremsatte UAI GmbH på vegne af sagsøgeren påkrav over for sagsøgte om betaling af erstatningsafgiften tillige med de påløbne gebyrer.

Da sagsøgte ikke reagerede, blev der fremsendt endnu en rykkerskrivelse af 13. maj 2020 med krav om det forhøjede strafgebyr på 59 500,00 HUF, omregnet 178,89 EUR. Desuden blev der rejst krav vedrørende ekspeditionsgebyrer, udlæg for indhentelse af ejeroplysning, et standardgebyr for udgifter samt moms. Med hensyn til de nærmere enkeltheder henvises til rykkerskrivelserne af 10. [marts] 2020 og 13. maj 2020 [udelades].

Med sit søgsmål har sagsøgeren nu rejst krav om det samlede beløb på 260,76 EUR. Sagsøgeren er af den opfattelse, at der er tale om en civilretlig tvist. Deraf følger den forelæggende rets kompetence. Sagsøgeren har gjort gældende, at det afgørende i så henseende er den pågældende stats regler, der giver den myndighed, der gør kravet gældende, hjemmel hertil og danner grundlaget for dennes krav. Derfor skal det i medfør af den ungarske vejafgiftsbekendtgørelses § 1 lægges til grund, at der foreligger et civilretligt forhold. I øvrigt følger dette også af den omstændighed, at forholdet mellem den myndighed, der gør kravet gældende, dvs. sagsøgeren, og trafikanterne er af civilretlig karakter. Ved købet af vignetten indgås der en gensidig kontrakt, hvorved trafikanten erhverver en tidsbegrænset ret til at færdes på vejene med et bestemt køretøj. Sagsøgeren udsteder heller ikke afgørelser, men gør sit krav gældende ved et simpelt betalingspåkrav. Der skal i alle tilfælde finde en civilretlig fuldbyrdelse sted.

Sagsøgte har heroverfor anført, at han købte en vignette. I øvrigt har han rejst tvivl om den retslige kompetence og overholdelsen af grundlæggende retsprincipper.

D) Rettens spørgsmål

Den forelæggende ret skal i forbindelse med prøvelsen af dens kompetence tage stilling til, om den internationale kompetence er undergivet bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område **[org. s. 5]** (omarbejdning), herefter »Bruxelles Ia-forordningen«. I denne sammenhæng nærer retten alvorlig tvivl om, hvorvidt nærværende sag henhører under det civilretlige område som omhandlet i Bruxelles Ia-forordningens artikel 1, eller om der ikke snarere er tale om en offentligretlig tvist, hvorpå Bruxelles Ia-forordningen ikke finder anvendelse. Desangående har retten lagt til grund, at dette spørgsmål ikke – som sagsøgeren har gjort gældende – skal besvares på grundlag af den nationale ret, men at der derimod skal foretages en selvstændig fortolkning. Begrebet »det civil- og handelsretlige område« skal fortolkes under hensyn dels til Bruxelles Ia-forordningens mål og opbygning, dels til de almindelige principper, der kan

udledes af de nationale retsordener under ét (Domstolens dom af 14.10.1976, LTU Luftransportunternehmen GmbH & Co. KG mod Eurocontrol, 29/76, ECLI:EU:C:1976:137; Domstolens dom af 11.6.2015, Fahnenbrock m.fl., C-226/13, C-245/13 og C-247/13, EU:C:2015:383, præmis 35).

I en sag, der i bredeste forstand ligeledes vedrørte trafik, har Den Europæiske Unions Domstol allerede fastslået, at en tvangsfuldbyrdsprocedure, som er indledt af et selskab, der er ejet af en lokal myndighed, mod en fysisk person, der har bopæl i en anden medlemsstat, med henblik på inddrivelse af et ubetalt krav for parkering i et offentligt parkeringsanlæg, hvis drift er overdraget til dette selskab af den nævnte myndighed, der ikke har karakter af straf, men blot udgør modydelsen for den tjenesteydelse, der er leveret, er omfattet af Bruxelles Ia-forordningens anvendelsesområde (Domstolens dom af 9.3.2017, Pula Parking d.o.o. mod Tederahn, C-551/15, ECLI:EU:C:2017:193).

Retten antager dog, at førnævnte afgørelse ikke kan anvendes analogt på nærværende sag. I den situation, der lå til grund for dommen af 9. marts 2017, blev der udstedt en parkeringsbillet til trafikanten (præmis 16 i Domstolens dom af 9.3.2017). Det ville være sammenligneligt med den foreliggende sag, såfremt sagsøgte havde købt en vignette, med forbehold for spørgsmålet, om der derved faktisk ville være indgået en civilretlig kontrakt, eller om der ikke snarere er tale om et offentligretligt gebyr for en statslig ydelse, ikke mindst i betragtning af, at de relevante nationale regler (også) ligger inden for anvendelsesområdet for direktiv 1992/62/EF og direktiv 2006/38/EF. **[Org. s. 6]**

Imidlertid købte sagsøgte i nærværende sag jo netop ikke en vignette, hvorfor sagsøgeren har rejst krav om et gebyr, som i den tyske oversættelse af de fremlagte ungarske lovtekster betegnes som »tillægsgebyr« eller »strafgebyr«, i stedet for (og ikke supplerende, jf. betalingspåkravene af 10.3.2020 og 13.5.2020 [udelades]) den egentlige vejafgift. Efter rettens vurdering er der her tale om en bøde, der er fastsat ensidigt ved en offentligretlig bestemmelse, der ikke blot udgør modydelsen for den tjenesteydelse, der er leveret (i modsætning til Domstolens dom af 9.3.2017, jf. dommens præmis 36). Derfor finder retten, at væsentlige argumenter taler for, at fastsættelsen og håndhævelsen af dette gebyr, der har karakter af straf, skal anses for en retsakt udstedt af en offentlig myndighed, hvorfor bestemmelserne i Bruxelles Ia-forordningen ikke finder anvendelse på den foreliggende sag.